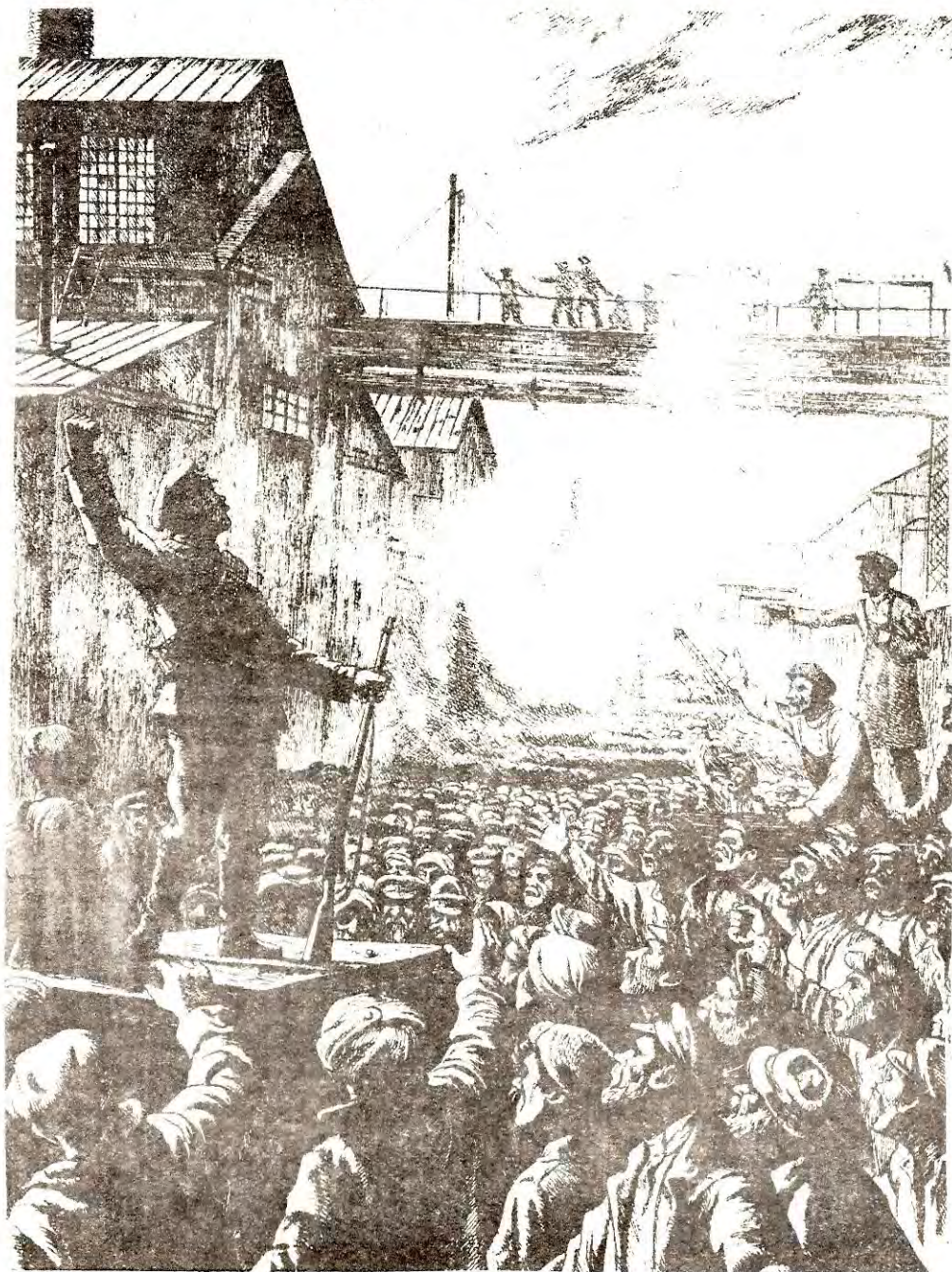

BOLSJEVIK

diskusjonsbladet til

Raud Ungdom nr.2 76

Leder:

LINJA FOR BOLSJEVIK

Bolsjevik trenger ei linje for hvordan bladet skal være og hva bladet skal tjene til. Denne linja tar utgangspunkt i at Bolsjevik er det organet som direkte forbinder ledelsen i Sentralstyret og medlemmene. Dette gir Bolsjevik stor viktighet for den demokratiske sentralismen.

Bolsjevik har vært for svakt politisk både i det stoffet som har kommet fra sentralt hold, og det som har preget debattsidene. Dette har ført til at særlig diskusjonene har gått utenom de sentrale debattene, og at det ahr stått innlegg som har vært uenig i den sentrale linja uten svar.

Heretter vil Bolsjevik inneholde Sentralstyrets linje for diskusjonene på lagsmøter, planer og viktige vedtak. Videre skal det inneholde viktig debatt mellom medlemmene og mellom medlemmene og sentrale organer. For å fremme demokratiet og enheten i organisasjonen, må denne debatten dreie seg om viktige spørsmål for ungdomsforbundet, og særlig debatt som er knyttet til de viktigste diskusjonene i organisasjonen, slik som nå til vervekampanjen. Det er ikke en frem-

ming av demokratiet hvis debatten som alle medlemmer skal delta i dreier seg om svært perifere spørsmål for organisasjonen. Derfor vil redaksjonen styre debatten, ta inn innlegg som er sentrale, og la være å trykke innlegg som ikke reiser sentral diskusjon, eller som strir mot vår sikkerhetslinje.

Sikkerheten ved bladet er også viktig. Vi kan ikke skrive Bolsjevik som om vi utelukka at SIPO, avisene og a dre fiender leser det. Derfor er redaksjonen pålagt av Sentralstyrets Arbeidsutvalg å lage bladet slik at det verner om forbundets sikkerhet.

Med dette skal Bolsjevik bli et bedre blad for å styrke demokratiet og sentralismen. Vi oppfordrer folk til å skrive innlegg om de viktigste politiske spørsmål som organisasjonen står oppe i, og framfor alt til å studere hvert nummer av Bolsjevik fra perm til perm.

Redaksjonen

INNHOOLD

1. Linja for Bolsjevik
2. 1. mai
3. Kontigenten
4. Tariffoppjøret
5. Lær av framskredne i vervearbeider
6. Partiet trenger en masseorganisasjon
7. 73 om igjen?
8. Brev til Bolsjevik og svar
9. Om arbeiderungdom og studiesirkler, og svar

I.MAI -

ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN

DEN POLITISKE SITUASJONEN

Internasjonalt preges situasjonen bare mer og mer av det som har vært de to hovedtendensene de siste åra: De revolusjonære kreftene styrkes og rivaliseringa for å vinne verdenshegemoni mellom supermaktene USA og Sovjet intensiveres.

Marxist-leninistiske partier og organisasjoner over hele verden styrker seg i kamp mot den moderne revisjonismen, imperialismen og monopolkapital. Den væpnede vokser i omfang og styrkes i stadig nye land og områder. Den tredje verdens stater forener seg og går mot imperialismen og supermaktene.

Rivaliseringa mellom USA og Sovjet intensiveres. Angola er et godt eksempel. Opprustningene øker i stadig større tempo. SALT-avtalen (om begrensning av strategiske kjernefysiske våpen) mellom USA og Sovjet er ikke verd papiret den er skrevet på. Helsinki-avtalen brytes åpenlyst og viser at dens fredsprat er bare talemåter (f.eks. sovjetisk overflyging over norsk område.)

I Norge preges situasjonen av den verdensomspennende økonomiske krisa som borgerskapet fortsatt ikke ser noen ende på. Vi står foran et tariffoppgjør som skal sikre borgerskapet mest mulig og velte byrdene på arbeiderklassen, regissert av LO-toppen og DNA-regjeringa. I tråd med kriseløsningene sine vil DNAs 1.mai opplegg rette seg inn på oppslutning om regjeringa og LO-toppen. DNA- og LO-toppen vil spille på "tillit" og lansere sine "løsninger", som under dekke av å skulle "redde arbeiderklassen ut av krisa, vil ramme arbeiderklassen hardt.

Men DNA/LO-toppen kan ikke skjule sitt ansvar for kriseløsningene og "pakkeløsninger" som reduserer arbeiderklassens lønn, godkjenner oppsigelser og permitteringer i stor stil. Stadig større deler av arbeiderklassen går til kamp mot denne politikken, og borgerskapet i DNA/LO-toppen frykter arbeiderklassens kamp som pesten, og de frykter kommunistenes politikk som er den eneste som står for kamp mot monopolkapitalen, uansett hvor mye borgerne skjuler politikken sin i fraser om "arbeider"-politikk. Derfor har DNA stått i spissen for den frenetiske anti-kommunistiske kampanja som har rast i høst og vinter. Denne kampanja vil fortsette, og det er klart at DNA/LO-ledelsen vil satse stort for å hindre at store masser slutter opp om klassekamp-toga 1.mai. Trusler, skremmelskampanjer, suspensjonstrusler og løgner vil bli tatt i bruk for å hindre tilslutning til Faglig 1.mai-front-76.

Alt dette gjør 1.mai uhyre viktig. Bare djupt og omfattende arbeid i massene kan sikre fortsatt framgang og seier for kamplinja og tilføre DNA/LO-toppen et skikkelig nederlag 1.mai.

HVA MED SV/SU?

SV har i det siste året vært i konstant tilbakegang. Indre splittelse har lammet organisasjonen og nederlaget ved valget var hardt. DNA har ført en relativt

vellykka kampanje mot SV. SV har i dag ingen styrke som kan forhandle ut fra. (Det samme gjelder SU), SV har derfor fsannsynligvis ved årets 1.mai bare valg mellom å sluke DNAs diktat ratt eller lage seg sitt eget opplegg. SV/SU er fortsatt splitta innad i 1.mai-spørsmålet. Muligheten er tilstede for et "Arbeiderfront-76"-opplegg. Det vil i tilfelle bli et opplegg som hverken vil rette seg mot DNA/LO-toppen eller supermakta Sovjet. Evnen til å mobilisere er samtidig så lav som noen gang. NKP vil lojalt gå sammen med DNA, samtidig som de vil forsøke å fremme sosialimperialistiske paroler. Noen steder vil de muligens gå sammen med SV.

Situasjonen foran 1.mai er gunstig. Den moderne revisjonismen har fått en hard knokk og tramstar mindre og mindre som noe alternativ. Samtidig er klassekampen skjerpet, og borgerskapet i DNA/LO-toppen vil angripe oss hardere enn noen gang tidligere. 1.mai vil bli en viktig styrkeprøve for hele bevegelsen.

KAMPSAKENE

Sentrale for 1.mai er:

- Kampen mot DNA-regjeringa og krisa. Kamp mot "pakkeløsninga" i lønnsoppgjøret. Kamp mot oppsigelser og permitteringer, mot prissligginga og dyrtid.
- Kamp mot classesamarbeidet og DNA/LO-toppens forræderi. For å gjøre fagbevegelsen til kamporganisasjoner.
- Kamp mot imperialismen, mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet, mot krigsfaren, støtte til verdens krigpende folk, til ERAP, til FRELITTIN, til Island (for å nevne noe).
- Forsvar av norsk sjøfaderrett, 200-mils fiskerigrænse, mot Sovjetisk press i Barentshavet.
- Forsvar av de demokratiske rettighetene. Forby "Norsk Front".
- Mot klassedommen i Hammerverk-saka.

- Mot all kvinneundertrykking.
 - For et sosialistisk Norge.
- (Se Klassekampen nr. 6 om hovedparolene)

I tillegg kommer viktige saker for ungdommen, så som:

- Mot ungdomsarbeidsledighet. Ungdommen krever arbeid nå. Skikkelig arbeidsledighetstrygd for ungdom. Avvis 21-kr-dagen kamuflert som opplæring.
- Mot de korporativistiske skoleutvalgene, for demokratiske rettigheter i skolen.
- Mot borgerlig indoktrinering i skolen.
- Mot UH og AUFs forsøk på å lamme og ødelegge interesseorganisasjonene til ungdommen.
- Økonomiske krav, stipend og boutgifter. Mot rasering av fagutdanninga, mot Schönbergkomiteen.
- Soldatenes interessekrav, mot forfølgelser av soldater som tar opp soldatenes interesser.

Dette er noen av de viktige sakene. Det finnes fler, og det finnes spesielle lokale krav. Det må legges et skikkelig arbeid i å få med alle viktige paroler.

MASSEMobilisering er det sentrale.

Bare gjennom omfattende massemobilisering kan vi vinne framgang i 1. mai-arbeidet. Arbeiderungdom, soldater, yrkesskoleelever, gymnasiaster, ungdomsskoleelever osv. må organiseres og mobiliseres til klassekamp-toga. Bare gjennom å mobilisere og overbevise et stort antall uorganiserte, kan toga få stor oppslutning. Å innlate seg på taktikk er uholdbart, og heller ikke er det nok å få tilslutning fra front- og masseorganisasjoner. Fortsatt må hver enkelt diskuteres med og overbevises.

For å klare det må så mange som mulig organiseres i 1. mai-komiteer lokalt. 1. mai-komiteer må dannes alle steder, særlig på alle skoler og i boligområder. På arbeidsplasser kan det være umulig å danne komiteer. Det må likevel ikke hindre noen i å utnytte de legale muligheter som finnes til å drive propaganda, og det må heller ikke hindre at arbeidet drives systematisk og grundig. Arbeidet i komiteene må drives med tanke på å mo-

bilisere. Derfor må den politiske diskusjonen være det sentrale i komiteens arbeid og ikke teknisk til- deling av arbeidsoppgaver. Diskusjonene må tilpasses ses lokale behov, men bør ellers rettes inn på hovedsakene i 1. mai-arbeidet, samt å diskutere SV/SU linje foran 1. mai.

FREM FORSLAG OM TILSLUTNING I MASSE- ORGANISASJONER OG FRONTER

Tidligere er det gjort endel med dette, men slett ikke overalt, og ikke alltid med skikkelig forarbeid og hardt kamp for forslaget. Dette bør absolutt rette. Forslag om tilslutning bør legges fram i anti-imperialistiske fronter og masseorganisasjoner. Eksempler på steder hvor en bør fremme forslag er NGS/-YLI-grupper, elevråd, allmannamøter, jentegrupper.

Revisjonistene vil sikkert forsøke å forhindre slike forslag, enten ved å si at det er for tidlig, at det "kanskje" blir flere tog, at det er feil av masseorganisasjoner og fronter "å ta stilling", true med splittelse e.l. Alle slike framstøt fra revisjonistenes side må tilbakevises som det er, nemlig forsøk på å hindre oppslutning om klassekamp-toga 1. mai. Forslag om oppslutning bør fremmes tidlig og ikke rett oppunder 1. mai. Samtidig må frontens grunnlag og sjølstendighet respekteres, og medlemmene av organisasjonene må gis skikkelig mulighet til å sette seg inn i forslaget og delta i debatten. Tilslutning fra fronter/organisasjoner uten medlemmenes deltagelse er veriløs og blir utnyttet av fienden til propaganda om "kupp" etc

FOR EN RIKTIG ENHETSPOLITIKK

Hvert år er noe av revisjonistenes "ankepunkt" mot Faglig 1. mai-front at det er parolefrihet og reservasjonsrett.

I -75 hevda SU at FFF ikke var 'revolusjonært' nok fordi det var reservasjonsrett også på sosialimperialisme-parolen: Vi må holde fast på at det er et helt korrekt linje som bevegelsen har på dette spørsmålet. Fjernning av reservasjonsretten vil innsnevve togets bredde og hindre tilslutning fra fronter og masseorganisasjoner, under dekke av "høyere nivå" på toget, og står i skarp motsetning til politikken med å skape enhet på klassekampens grunn.

Parolefrihet gjør togene mer slagkraftige og understøtter at dette er arbeiderklassens og folkets eget tog. (Parolefrihet = frihet for paroler som ikke strider mot hovedparolene.) Seksjoner (der det er mulig ut fra størrelsen) markerer de forskjellige kampområdene skikkelig og kraftig og hindrer at viktige områder "koker bort". Samtidig understreker det at reservasjonsretten er real.

Vi er også mot parti-seksjoner eller skjerpning av parolene i retning av for proletariatets diktatur, vapen revolusjon osv. Et slik linje ville isolere bevegelsen og undergrave parolen om enhet på klassekampens grunn.

INVITERE SV/SU?

SV/SU har to år på råd vært splitta på 1. mai. Denne splittelsen finns fortsatt. Mange har vært mot samarbeidet med DNA/LO-toppen, og derfor mot ledelsens linje. Derfor er det feilaktig å slå alle medlemmer i hardtkorn med ledelsen. Tvert om er det

viktig for oss å gi disse et alternativ til klassesamarbeid og stillteliende akseptering av klassesamarbeidet. Derfor bør SV/SU lokalt innbys på lik linje med andre organisasjoner og fronter. Men dette er altså ingen hovedsak, hovedsaken er massemobiliseringa.

NKP/KU er sosialimperialismens konsoliderte støttespillere i Norge. Deres politikk er tvers igjennom svart og reaksjonar. Det er under alle omstendigheter feil å invitere dem til å delta.

TALERE.

Vi krever ikke av uavhengige at de skal slutte 100% opp om FFFs politikk. Vi må imidlertid holde fast ved to avgjørende krav: Ingen taler må støtte regjeringa og ingen taler må støtte noen av supermaktene. Disse kravene er ufravikelige.

1. mai-arbeidet i år er viktig. For å nå resultater må alle kamerater yte sitt beste. Det viktigste er at politikken settes i forgrunnen på alle områder. Teknisk argumentasjon og moralisering fører ingen vei. Det er avgjørende at vi går offensivt ut og ikke overlater initiativet til reformister eller revisjonister. Vi må sjøl fremme politikken og ikke vente til andre tar opp 1. mai.

For å nå resultater kreves videre dristighet og systematisk arbeid. Konservativ tenkning m.h.t. hvem som kan trekkes med uttrykker mistillit til massene og politikken og vil gi dårlige resultater.

Videre må vi gå systematisk til verks. Arbeid i sin allminnelighet" blir ofte benyttet og slag i lufta. Progressive og sympatisører må diskuteres med grundig og gang på gang. Ingen må "glemmes".

Også på steder der hvor vi ikke er sterkt representert må det drives mobilisering. Heller ikke her må vi være konservative.

Tilslutt gjenstår det å oppfordre alle til å bruke fantasien m.h.t. metoder. Alle kamerater bør bruke fantasien til å finne gode metoder å nå ut til ungdomsmassene med politikken på.

1. MAI - ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN !

redaksjonen.

SPØRSMÅL:

1. Diskuter hovedparolene (Se KK nr. 6-70)
2. Diskuter SVs og APs taktikk, og vår linje for å møte dem.
3. Hvordan få en stor og levende 1. mai-komite?
(Styret legger fram forslag til plan for 1. mai-arbeidet).

Til lagsmøtet om KONTINGENTEN

VÅR LINJE I ØKONOMIEN

Vår linje i arbeidet med økonomien er at vi gjennom vårt økonomiske arbeid må skaffe fram de ressursene som trengs for å drive fram vårt politiske arbeid forøvrig. I dette arbeidet bygger vi på sjølberging, vi baserer ikke organisasjonens liv på gaver fra enkeltpersoner eller fra monopolkapitalens stat.

Opp mot dette synet på økonomi står i første rekke et syn som går ut på at økonomiarbeidet er en lavt prioritert oppgave som helst bør løses med enkle rutiner og delerdes bort til en kasserer. Dette er et feilaktig syn, som får til følge at vi ikke kjemper for å øke vår aktivitet og slagkraft. For akkurat som det i krig er avgjørende å få fram forsyningsene, og at det hjelper lite hvor gode infanterisoldatene er, hvis ikke forsyningsene kommer fram i store nok mengder til å drive kampen videre, så er økonomiarbeidet vårt det som skal skaffe fram forsyningsene til organisasjonens virksomhet og sørge for at vi klarer å sette ut i livet den linje vi vedtar.

EKSPANSJON

Situasjonen nå krever at vi utvider arbeidet vårt, at vi legger opp en kurs for ekspansjon. Vi skal kaste våre krefter inn for å verve medlemmer i stort antall, vi skal kjempe blant skoleelevene og i skoleelevenes interesseorganisasjoner. På arbeidsplassene reises kampen mot sosialdemokratiet og revisjonistenes klasseforræderiske politikk. Vi er ikke tilfreds med

å stole oss i at vårt økonomiske arbeid tidlig klarer å følge opp den aktiviteten vi har lagt. Vi må stille oss måtet at vårt økonomiske arbeid er med på å drive organisasjonen fram til å nå målsettingene i medlemsvervinga og i den politiske kampen forøvrig.

KONTINGENTEN - BAKGRUNN I VÅR POLITIKK

For å være sjølberga må vi basere oss på organisasjonens økonomi på stabile inntekter som vi støtter fram sjøl. Dette er kontingenten. Derfor er arbeidet med kontingenten det vi legger i økonomiarbeidet. Til nå har mange kamerater diskutert kontingenter og kommet langt med satser. Arbeidsutvalget i sentralstyret vedtar i best nye satser, fordi de gamle uttrykk er feilaktig syn på kontingenten. Ikke å "betale etter lyst", her "betale uten at det medies". Dette er i tråd med linja for sjølberging, og sjølberga økonomi som gir det mulig med ekspansjon.

DISKUTER KONTINGENTEN POLITISK

De satser som er vedtatt er minstesatser for et medlem. For svært mange vil disse satser ikke gi uttrykk for hva vi virker og evner å betale i løpet av 3 måneder. Derfor må vi diskutere kontingenten som en politisk oppgave og fastsette hvor mye vi skal betale ut fra hvor mye vi evner.

Fortsettes s. 8

Tariffoppgjøret

I løpet av februar skal alle arbeiderlag ha avholdt det obligatoriske møtet om tariffoppgjøret.

I årsplanen for Rød Ungdom slås det fast at kampen mot monopolkapitalens og statens krisepolitikk er en av de tre viktigste eksterne kampsaker. Under denne kampoppgava hører kampen mot permitteringer og oppsigelser, streikestøttarbeid, kamp mot statens økonomiske politikk, budsjettene osv., men sjølsagt for arbeiderlaga i denne perioden står tariffoppgjøret helt sentralt.

Rød Ungdom har aldri tidligere ført systematiske diskusjoner for å skolere seg i faglig politikk og slåss aktivt i tariffkampen. Å få et skikkelig grep om dette området er viktig av tre grunner: For det første for at Rød Ungdom aktivt skal kunne støtte opp om den kampen Partiet fører på arbeidsplassene, for det andre for at vi skal kunne oppfylle årsplanens målsetting om å reise denne eksterne kampsaka med kraft på arbeidsplassene, og for det tredje så er skolering og kamp på dette området en forutsetning for framgang i vårt vervearbeid i storindustrien.

Tariffoppgjøret i år er spesielt viktig fordi det kommer i ei tid da kapitalismen er herja av krise. Dette betyr at kapitalen retter enda hardere angrep mot arbeiderklassens kår, men også at situasjonen er gunstig for enda sterkere å avsløre sosialdemokratenes og revisjonistenes forræderiske politikk og faneflukt fra arbeiderklassens krav. Dette stiller det skarpt for Rød Ungdom å reise kampen for tariffkrava og å drive politisk propaganda og agitasjon mot AP/LO-ledelsens og revisjonistenes klassesamarbeidspolitikk.

Forberedelsesmateriale til denne diskusjonen finns i Klassekampen nr. 5, 7 og 9 for i år. I denne artikkelserien tar KK for seg 1) Tariffoppgjørets historie og bakgrunn, 2) Kampen mot DNA/LO-ledelsens kriseforlik, og kampen mot statsimblendinga i oppgjøret, og 3) Den lokale kampen. Disse artiklene er det obligatoriske forberedelsesmaterialet til diskusjonen som alle må studer grundig. I tillegg finns litteratur i de to siste numrene av Røde Fane, i de seineste numrene av Røde Garde og Klassekampen. AKP(m-l)s faglige studiebok, og Filip Kota: To linjer i verdens fagbevegelse anbefales også.

spørsmål:

1. Hvilken politisk og økonomisk betydning har oppgjøret for arbeiderklassen og for AKP(m-l) og Rød Ungdom?
2. Er det riktig og realistisk å stille "harde krav" i en periode da kapitalismen er inne i ei alvorlig krise? (f.eks. 25% generelt tillegg)
3. a) Hvilke politiske målsettinger med propaganda og agitasjon mot DNA/LO-toppen, revisjonismen og klassesamarbeidet skal vi sette oss lokalt?
b) Streikekampens og støttarbeidets politiske betydning for våre oppgaver.

LÆR AV FRAMSKREDNE I VERVEARBEIDET

Det er brei einskap i organisasjonen om at me skal utvikla oss til ein kommunistisk masse-organisasjon, eit sterkt reiskap og eit stort reservoar for partiet. Men som Mao Tsetung har sagt: "Me må ikkje berre stille oppgåvene, men og løysa spørsmålet om dei arbeidsmetodane som skal brukast for å kunna løysa oppgåvene. Viss oppgåva vår er å komma over ei elv, kan me ikkje komma over utan ei bru eller ein båt. Løyser me ikkje spørsmålet om brua eller båten, vert all diskusjon om å komma over elva tomt snakk. Løyser me ikkje spørsmålet om metodane, er alt snakk om oppgåvene til inga nytte." (Meir omsut for folket sine livskår, meir merksemd om metodane i arbeidet, 27/1 1934) Sitatboka s. 308.

Å vita korleis laget skal kunna dobla er å gripa dei framskredne metodane og å forbetra dei. Huvudmetoden i vervekampanjen er og blir "gjentatte diskusjoner med sympatisører og andre progresssive" (BV nr.1). Politikken vår skal forklårast og den politiske overtydninga må skje i stort omfang; alle i laget skal delta. Vervinga skal skje på systematisk vis. Sympatisørane og andre progressive skal trekkast med i politisk arbeid.

Alt dette står i motstrid til gamalt tanke-gods om at verving det er sirklar, og at det er sirkelleiarane som er ansvarleg for laget si verving. ALLE er ansvarleg for direkte verving, alle skal arbeida for å verva bestemte personar.

Sirklar er bra og har tidlegare vist seg å vera ein stad som eignar seg godt for å driva vervearbeid. Men sirklar er ikkje sjølve vervinga, det må alltid planleggast og drivast eit eige vervearbeid ovafor sirkeldeltakarane. Utan eit slikt direkte arbeid har ikkje sirklane noko betyding for vervinga. Dei forfell til politisk opplysningsverksemd. Det er derfor slett ikkje slik at sirkelleiarane òleina skal ha ansvaret for verving av sirkeldeltakarane. Det er ikkje mogleg i vanlege høve at ein person kan driva grundig vervearbeid med alle sirkeldeltakarane samstundes.

Nedanfor gjev me att to retarat frå møte med lag om rekrutteringa. Det er eit framskredent og eit tilbakeliggande lag. Me vil oppfordra alle til å studera dei røynslene desse laga legg fram, og samanhalda det med eigna røynsler.

Det er viktig å trekka lærdommar frå dei framskredna laga i forbundet på spørsmålet om metodane i arbeidet. Desse laga har løyst ein del av problemet om "bruene og båtane". Studer særskilt BV nr.1 avsnittet "Korleis skal me driva vervekampanja". Dei metodane som er gjevne der er basert på oppsummeringar frå lag som har framskredne røynsler i vervearbeid.

Grip me dei framskredne metodane og praktiserar dei, vil ikkje vervekampanjen verta til "tomt snakk til inga nytte". Tvert imot ein av føresetnadane for ein framgangsrik kampanje er lagt.

referat frå møte med to lag om rekrutteringa

Lag A For ei tid sida dobla me medlems-talet i laget vårt. Før dette hadde det berre vore svak rekruttering. Gjennombrøtet kom etter eit skikkeleg oppgjør med den lina me tidlegare hadde følgd i rekrutteringa. Stikkord for fram-ongen er systematikk og atter systematikk i vervearbeidet. Heile laget begynte å ta eit fast grep om verving.

Me begynte å undersøka nøye og oppsummera kven som var sympatisør og progressiv på staden, dette hadde me hatt eit meir tilfeldig tilhøve til tidlegare. Alle i laget arbeidde så for å verva 1 eller 2 av desse folka. Det var helst folk dei kjende noko frå før eller som til dømes gjekk på same skulen og klassen. Nye medlemmar fekk straks ansvar for å verva andre igken. Styret og laget diskuterte jamnleg situasjonen i vervearbeidet. Dette viste seg å vera ein viktig føresetnad for at alle skulle kunna forbetra innsatsen sin i vervinga. Gjennom heile vervinga vart såleis feil retta opp og me lærte stadig av kvarandre korleis me skulle gå fram for å nå resultat.

Tidlegare hadde me hatt ein utbredt tendens til å villa gjera alt progressivt arbeid sjøl. Dette har me no skjønna er ein stor feil. Denne feilen står mellom anna direkte i motstrid til storstilt verving. For å utvikla folk trakk me alle med i praktisk politisk arbeid. Dei fekk alle oppgaver og politisk ansvar. Dette var særleg i samband med landsmøtene i interesse-organisasjonene og arbeidet med 1.mai. Hadde me ikkje praktisert denne linja hadde me ikkje kunna dobla oss.

Det syntte seg nemleg at dei aller fleste rekrutterte me i samband med politiske kampar. I kampen mot Unge Høyre i samband med lands-møtet i NGS, sto diskusjonane høgt på skulen. At sympatisørane våre aktivt vart trekt med i denne striden utvikla dei meir enn mange dis-kusjonar. Det same gjaldt konkret kampen mot sosialdemokratane og revisjonistane i samband med 1.mai. Sympatisørane våre vart ikkje passive støttespelare for oss, men vart mobilisert til å ta del i kampen og til sjøl å ta viktig ansvar for utvikling av kampen.

Hovudgrunnane til gjennombrøtet i vervinga vår var for det første at me systematisk diskuterte politikken med sympatisørane våre, oppsøkte dei, trakk dei med på festar osv. heile tida med siktemål å trekka dei nærmare til oss, forklåra politikken vår og overtyda dei om medlemskap. Og for det andre stadig å trekka sympatisørane med i politisk arbeid, gje dei sjøl ansvar og ikkje redusera dei til passive støttespelarar som ikkje får sjanse til å utvikla seg. Sympatisørane fostrast gjennom å delta i politiske diskusjonar og i den politiske kampen.

Det er kanskje viktig å leggja til at me ikkje brukte studiesirkklar i det heile i vervinga. Det var ikkje fordi me meiner sirklar er eit lite tenleg middel, men fordi me skjøna og fekk snart sanna det i praksis at verving er noko anna enn sirkel.

Mange undrast kanskje på korleis det gjekk med alle desse nye medlemmane. Etter doblinga starta me skuleringssirkklar internt som alle gjekk gjennom, samstundes har me sjølsagt følgt opp den vellukka praksisen med å gje alle progressive oppgåver, ansvar og hjelp i arbeidet. Dette har høyna nivået sterkt heile tida. Laget er sterkare enn nokon gong, og slett ikkje prega av utmeldingar, oppløysing eller store politiske feil etter vår meining. Tvert imot har mange av dei nyaste medlemmane utvikla seg stort og tar på seg stadig større oppgåver.

Ein viktig veikskap i arbeidet vårt var at me berre dreiv vervinga stikkeleg i ein periode. No har me betre forståing for kor viktig det er å utvikla oss til ein verkeleg masseorganisasjon. I den nye vervekkampanjen stiller me oss mål langt over dobling. Det er mogleg.

Lag B

På vår stad finns det mange progressive. Men likevel har me nådd små resultat i rekrutteringa. Me har snakka mykje om rekruttering i laget, og den måten vi har forsøkt å rekruttera på er følgande: Me har alltid forsøkt å få folk til å begynna på sirkel for å få dei til å verta medlem gjennom diskusjonane på sirkel møtene. Grunnen til dette er at me har sett på sirkel som måten me rekrutterer på.

Likevel har ikkje sirklane vorte prioritert høgt. Møtene vart ofte utsatt og ikkje alle sirklane vart fullført. Det var berre einskildpersonar i laget som hadde ansvar for sirklane og dermed rekrutteringa i laget. Rekrutteringa på sirklane var ikkje god. Dette kom truleg av at berre sirkelleiaren arbeidde for å rekruttera folka, og at det sirkelleiaren gjorde var prega av høgrefeil, lite kamp på sirklane. Til dømes vart ikkje sirkeldelta-

karane trekt med i politisk arbeid. Det einaste som vart krevd av dei var at dei møtte på studiemøtene nokolunde førebudd.

Laget har vore oppe i verkeleg harde kampar, men har ikkje rekruttert i desse kampane. Dette er ikkje merkeleg fordi det slett ikkje vart gjort forsøk på å rekruttera nokon i samband med kampen. Nett i dei tider vart og sirklane skadelidande. Massane var opptatt av politikk og diskusjonen gjekk mann og mann imellom. Men me hadde ikkje ei linje for å aktivisera sympatisørane våre til å ta meir aktivt del i kampen. Me diskuterte ikkje dei politiske sakene med dei, gav dei oppgåver og ansvar. Følgen har sjølsagt vore at dei vart og er blitt passive støttespelarar. Derfor er det heller ikkje mange av dei progressive som har tatt dei avgjerande stega nærmare oss.

Skal me kunna nå målsetjinga om dobling som me egentleg lett burde makta, må me bryta med den gamle praksisen vår i rekrutteringsarbeidet. Held me fram som før er resultatet klart på førehand, då vert det ikkje berre vanskeleg å greia målsetjinga, det vert umogleg. Fram for dobling.

Redaksjonen.

Jorts fra s. 5

FORSHOLDET MELLOM KONTINGENT OG ROTASJONS-INNSAMLINGA

Innsamlinga til nytt rotasjonstrykkeli er en stor og viktig oppgave for oss i ungdomsforbundet. Men vi må holde fast ved at kontingenten er basiser i økonomien, og derfor en viktigere oppgave. Det betyr at når vi vurderer hva vi skal betale i kontingent, kan vi ikke stille gaver til rotasjonsfondet over dette og betale lavere sats i kontingent. I tida framover vil det sikkert komme mange kampanjer for å samle inn penger til å ta store løft. Her må vi dra med andre progressive også, for å styrke massearbeidet i økonomiarbeidet.

SPØRSMÅL:

1. Diskuter sjølberging og ekspansjon. Trenger vi alltid maksimale ressurser?
2. Diskuter kontingenten, uttrykker de nye satsere et riktig syn på vårt økonomiske arbeid?
3. Diskuter hva hver enkelt kamerat kan betale i kontingent.

Redaksjonen

PARTIET TRENGER EN MASSEORGANISASJO

Helt siden SLP(m-1)s kongress i 1971 har ungdomsforbundet (UF) hatt som mål å utvikle seg til en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom. Jeg mener at vi først nå med vervekkampanjen har tatt et virkelig stort skritt mot dette, og at grunnen til at vi nå har kommet såpass langt er feilaktige oppfatninger av forholdet mellom Partiet og UF, av UFs karakter og oppgaver i forhold til Partiet. Hvis vi ikke veit hvorfor vi vil bli en masseorganisasjon, er det heller ikke mulig å legge ei rett linje for utviklinga til å bli en masseorganisasjon.

Et sentralt avvik i omdanningsperioden i 73 var nettopp avviket i forholdet til partiet, et avvik som likestilte UF og Partiet og som dermed også førte til en feilaktig oppfatning av UFs oppgaver. "Landsmøtet i Rød Ungdom vedtok at vi skal være AKP(m-1)s ungdomsorganisasjon. Det betyr at vi støtter deres arbeid og de støtter vårt...Vi bestemmer sjøl hvilken politikk vi skal ha." (Hilsen fra Rød Ungdoms landsmøte i 73 til Partiet).

Et avvik som i formen skiller seg sterkt fra 73-linja, men som jeg mener grunnar seg på det samme, er den såkalte "UKP"-linja: UF skulle være et slags "ungdommens kommunistiske parti", med omtrent de samme krav til opptak, medlemskap, nivå og aktivitet som Partiet, men det skulle jobbe på andre feltet og ha lavere gjennomsnittsalder. Dette avviket sto sterkt fram før 73, men jeg tror det henger rester igjen av det ennå, noe som kom til uttrykk bl.a. gjennom vulgariseringer da vi diskuterte høyreavviket i høst.

Hva er denne "UKP"-linja uttrykk for? Jeg mener at den står for det samme som 73-vedtaket: At Partiet og UF skal være likestilte organisasjoner, og fornekning av Partiets ledelse av UF. Det finns ingen annen grunn til å hevde at Partiet og UF skal være omtrent likt, enn at en ikke mener at Partiet skal lede UF.

Her er vi ved et kjernesporsmål: Hva er det som er den fremste garantien for proletariats ledelse av UF? Jeg mener det bare er ett svar på dette: Partiet.

I programmet til Rød Ungdom står vi fast: "Den vitenskapelige sosialistiske teorien må anvendes på sjelstendig vis utfra situasjonen i hvert enkelt land. I Norge er det AKP(m-1) som gjør dette." (Min understrekn.) Videre: "Rød Ungdom slutter derfor fullt opp om AKP(m-1) og stiller seg under Partiets ledelse."

Velles for "UKP"-linja og "rødt miljø"-linja er fornekning av Partiets ledelse av UF, likestilling av Partiet og UF og at de derfor ikke satte søkelyset på det som jeg mener er vår strategiske hovedoppgave i forhold til Partiet: Å bli store, mange.

Konklusjonene må bli: 1) Linja med å likestille Partiet og UF er ei linje mot Partiets ledelse og mot masseorganisasjon, uansett hvilken form denne linja kaller seg i. 2) Ungdomsforbundets indre liv, kvaselinje, klasse-

sammensetning og nivå i ledelsen er viktig og helt sentralt for å sette Partiets ledelse ut i livet på en best mulig måte, men det er

Partiet som er garantien for en proletarisk ledelse av UF. Videre: 3) Det er Partiets

ledelse som gjør det mulig og nødvendig for oss og bli en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom. Og 4) Det er feila i forståelsen av forholdet mellom Partiet og UF som er hovedårsaken til at vi ikke er kommet lenger i retning av masseorganisasjon enn nå, og et riktig syn på dette er forutsetninga for å komme videre.

UF SOM REDSKAP OG RESERVOAR FOR PARTIET

I forrige nummer av BV står det endel klassikersitater på forholdet mellom Partiet og UF og som sier at UF skal være et redskap og reservoar for Partiet. I de diskusjonene jeg har vært med på om dette, har det vært en tendens til å legge ensidig vekt på reservoar når vi skal begrunne hvorfor UF må være stort: Partiet må ha et stort rekrutteringsgrunnlag.

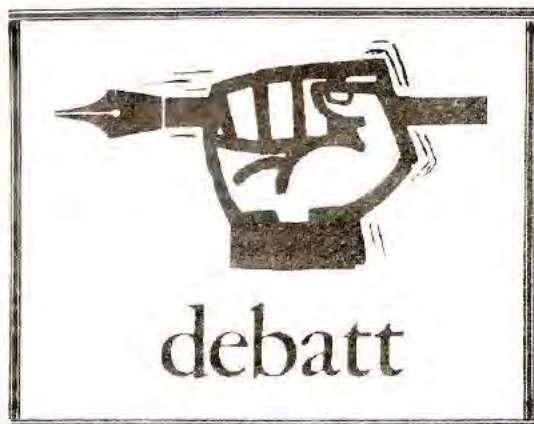
Dette må dekke over en misvisning på hva som er det mest tjenlige redskap for Partiet, om det er en masseorganisasjon eller om det kanskje hadde vært like bra med en liten organisasjon det det ble stilt omtrent samme krav til medlemmene som i Partiet. Jeg tror at en tendens til å ta lett på medlemmer som gir ut segger over det samme.

Hva er så det mest tjenlige redskapet for Partiet? Så har Partiet gitt prøv beskjed: Det er Partiets linje at vi skal være store og mange. Herfor, foruten de innledende UF reservoar og rekrutteringsgrunnlag?

Klassikerne slår fast at revolusjonen ikke kan vinnes hvis den ikke har ungdommen på sin side. På lang sikt er dette (bl) å forstå, tross så utgjorte ungdommen 80-90% av befolkningen i Afrika. Men også på kort sikt betyr et stort UF at Partiet får en svært stort ungdommer organisert på et kommunistisk grunnlag som alltid er rede til å følge og sette ut i livet Partiets paroler. Ut fra ungdommens strategiske betydning og ut fra den særegne karakteren UF har som kommunistisk masseorganisasjon, er det av stor betydning ikke minst på kort sikt at UF er stort.

Jeg tror vi har tatt et bra skritt videre i den siste tid i forståelsen av dette. Tross ved å stå fast rekrutteringa som en særegen oppgave, videre med diskusjonene vi har hatt på høyreavviket i høst, og nå ved i praksis å korrigere det som politisk komte på initiativ fra Partiet har sluttet fast som det viktigste uttrykket for høyreavviket: Nemlig at vi er for få.

Men forutsetninga for å sette vervekkampanjen kraftfullt ut i livet er en grundig forståelse av hvorfor vi skal bli store, det særegne ved UF, altså forholdet Partiet/UF. Gjør Rød Ungdom til en masseorganisasjon!

73-feila omigjen

I diskusjonen om vervekampanjen i laget vårt var det stort sett omighet om linja for rekruttering. Systematiske diskusjonar med alle sympatisører av Raud Ungdom om medlemskap. Dette betyr at vi feke skal stille spesielle krav til skoleringsnivå eller politisk erfaring, men at alle som regner seg som sympatisører skal overtales til å melde seg inn.

Men vi kom opp i et problem: Hvordan skal vi avgrense oss fra de feila som ble gjort da høyrevirket sto som sterkest i 73? Rekrutterte vi ikke da folk som egentlig ikke burde vært med, og som siden har talt fra? Hadde vi for svake optakskrav?

For å svare på det så må vi se litt på hva som egentlig skjedd i rekrutteringa i 73. For det første så rekrutterte vi lite nye medlemmer, noen talt også fra, og de

få som vi rekrutterte, hva gjorde vi med dem? Skolerte vi dem, ga vi dem oppgaver som de kunne utvikle seg på, fikk de hjelp av styrene og mer ledende folk til å utvikle seg på oppgavene og skolere seg i teorien? Satte vi dem skikkelig inn i vedtektene? I vårt lag svarer vi nei til de siste spørsmålene, og kom til konklusjonen at vi ikke hadde hatt for svake optakskrav, men at gruppen til at noen ikke utvikla seg og kanskje gikk ut var at vi tok oss for dårlig av de nye medlemmene.

Vi tror dette er en stor fare også i dag. Det finns fremdeles rester av det vi kalte intern sektarisme: At ikke alle medlemmer har faste politiske oppgaver de kan utvikle seg på, at ikke nye medlemmer raskt får oppgaver og muligheter for studier, og at et fåtall av medlemmene i laget gjør mesteparten av arbeidet. Dette uttrykker sjølsagt mistillit til massene og til de nye medlemmene, og er farlig fordi det kan slå beina under vervekampanjen. Hvis vi skal beholde de nye medlemmene og gi dem muligheter til å utvikle seg må vi gi dem oppgaver og skolere dem.

Vi mener at linja for rekruttering som sentralstyrets politiske komite har lagt er rett, og at alle tendenser til "innstramning" er ei linje mot masserekruttering og masseorganisasjon.

Men hva er en masseorganisasjon? Jo, den kjennetegnes ikke minst av at det er en fostringsorganisasjon. Det betyr at vi skal verve et stort antall uskolerde folk som skal utvikle seg i organisasjonen. Feilen i 73 var ikke at vi rekrutterte for "ferske" folk, men at vi ikke ga dem muligheter til å utvikle seg. Derfor må vi rette søkelyset mot oss sjøl, og gjøre opp med den interne sektarismen for at vervekampanjen skal bli vellykka og resultatene varige.

R ■■■.

Brev til Bolsjevik

Er ein kommunistisk masseorganisasjon nødvendig for å samle den norske ungdommen om den sosialistiske revolusjonen?

Vi har hatt eit møte der denne motseiinga vart ståande, og vi meiner at det er svært viktig å få ein grundig diskusjon om Raud Ungdom sin rolle på sikt, derfor sender vi motseiinga vidare.

Vi er samde om at det er nødvendig for revolusjonen at dei store massane av ungdom frå arbeidarklassen og dei andre arbeidande laga av folket sluttar aktivt opp under Partiet si leinga. Mao seier at framtida er med den som har ungdommen på si side, og i alle revolusjonar har massane av ungdom vore viktig både i einingsfronten og ikkje minst i folkeheren. Når vi ser på ytoda i Noreg i dag, er det klart at eit Raud Ungdom som er ein verkeleg masseorganisasjon både vil vere ei mektig kraft i klassekampen og eit viktig reservoar for Partiet.

Men er det slik at ein kommunistisk masse-

organisasjon av ungdom er ein førestnad for å samle ungdomsmassane om Partiet?

Revolusjonane i Sovjet og Albania vart gjennomførde utan eit slikt ungdomsforbund.

Men i Russland hadde RSDAP(b) likevel metodar til å organisere og fostre ungdom som støtta Partiet, særleg på skolane og universitetat; gjennom sirklar som Partiet organiserte, som støtta opp om Partiet. I Albania blei ungdomsforbundet gjort om til eit anti-fascistisk forbund, men der hadde og Partiet leinga.

Vi har diskutert om ikkje den allmenne krisa i kapitalismen har ført til at monopolkapitalen har styrka kraftig forsøka sine på å passivisere ungdommen og få han til å "rätne opp" ideologisk, gjennom den imperialistiske kulturen bl.a. Er dette ein ting som gjer det meir nødvendig med eit kommunistisk ungdomsforbund som kan fostre ungdomsmassane i arbeidarklassen sitt syn på varda? Ei sak i tillegg er at ungdommen går lengre på skole nå enn tidlegare, og at ungdomsforbundet er viktig for å ta hand om denne delen av ungdommen og organisera han.

Motseiinga varkar kan hende noko teoretisk, men eg trur at ein diskusjon om dette vil

få oss til bedre å forstå den oppgåva vi no tek fatt i: å organisere massevis av ungdom i Raud Ungdom og slik stille dei under Partiet si leiding.

Er det nokon som kjenner til erfaringar frå andre kommunistiske ungdomsorganisasjonar i historia og idag?

FRAM FOR RAUD UNGDOM SOM EIN VERKELEG MASSE ORGANISASJON!

Kameratar,

Svar:

For å svare på spørsmålet kameratene reiser: Hvilken betydning har ungdomsforbundet for revolusjonen, så tror jeg vi må se litt på historia og på hva klassikerne sier om ungdommen.

For det første: Det er feil at det ikke fantes noe ungdomsforbund i Albania. Ungdomsforbundet blei stifta allerede 2 uker etter Partiet, og det jobba aktivt under hele frigjøringskampen. Det som kan ha forvirra er at de hovedsakelig jobba innafor ungdommens anti-fascistiske front, men det kommunistiske ungdomsforbundet har altså eksistert i Albania hele tida siden 1941 og hatt svær betydning.

Såvidt jeg kjenner til har alle kommunistiske partier, både de som nå har degenerert til revisjonistpartier, og de nye ml-partiene satt seg som mål å bygge slagkraftige ungdomsorganisasjoner, og hvorfor? Klassikerne påpeker gang på gang ungdommens avgjørende rolle i revolusjonen, og et ledende medlem av Arbeidets Parti i Albania sa det slik til Rød Ungdomdelegasjonen høsten 75: "Revolusjonen kan ikke seire uten å ha ungdommen på sin side. Dette er en objektiv lov."

Jeg mener at det kommunistiske partiet er den første forutsetninga for at revolusjonen skal seire, men at alle kommunistiske partier

er nedt til å løse det viktige spørsmålet: Hvordan vinne ungdommen? Den beste måten å vinne ungdommen på er gjennom å organisere den på slagkraftig vis, og jeg mener at en masseorganisasjon leda av Partiet er en slik slagkraftig organisering. Flere av klassikerne, f.eks. Dimitrov, har også drøfta nettopp ungdomsforbundets organisering og lagt stor vekt på at det må være en masseorganisasjon. Dette er den beste måten Partiet kan løse organiseringa av ungdommen på. Hva så med særeghetene for vår tid, den almenne krisas utvikling, den borgelige ideologiens slagkraft, og det at ungdommen går på skole? Jeg tror ikke at dette endrer noe prinsipielt på spørsmålet om masseorganisasjon eller ikke, men det peker riktig på en del sentrale oppgaver for UF.

Det finns en god del erfaringer fra andre land, både fra tidligere tidr og nå. Jeg skal bare nevne en som jeg kjenner litt til: Spania i dag. Det spanske Partiet har hele tida lagt stor vekt på ungdomsarbeidet, og stifta et eget ungdomsforbund i begynnelsen av 70-åra. JCE(m-l) har samme mål som Rød Ungdom: Å bli en kommunistisk masseorganisasjon for ungdom. Under fascismen jobber JCE(m-l) med brei organisering av ungdommen for å treffe dem til kommunistene i organisasjonen gjennom studier, aksjoner og propaganda. Måten de jobber på er sjølvagt en god del forskjellig fra vår i og med at de er fullstendig illegale: Hvis ikke aksjoner gjennomføres raskt og kortant og er godt planlagt, så risikerer de døden, møter må holdes i absolutt hemmelighet og fordekt som noe annet, propaganda kan ikke spres åpent.

Men det spanske Partiet har samme linje som AKP(m-l). For å vinne ungdommen satser de på å bygge en kommunistisk masseorganisasjon.

P

har arbeiderungdom noe på sirkel å gjøre?

HAR EGENTLIG ARBEIDERUNGDOM NOE PÅ RØD UNGDOMS STUDIESIRKLER Å GJØRE?

I den siste tida har vi i RU diskutert å rette ungdomsforbundet inn på arbeiderklassen. Det har vært stor enhet på at proletariater må være ledende i kampen for revolusjonen. Ut ifra bl.a. kjennskapet til vårt eget lag vil vi påstå at denna enheten for mange er overflatisk og bygd på en "teoretisk" forståelse av typen: "Arbeiderklassen står mest i motstrid til kapitalen, er den best organiserte og mest tallrike klassen." Dette er vel og bra, men kan ikke bli annet enn teoretiske dogmer og verdiløst råkeprat hvis det

ikke blir fulgt opp i praksis.

Alle RUere er altså i teorien enige om at vi nå rekrutterer mer fra arbeiderungdommen, men for mange blir dette et håpløst vanskelig problem når det kommer til stökke. Rekrutteringa fra arbeiderklassen uteblir "fordi det er vanskelig", og rekrutteringsarbeidet blant skoleelever blir prioritert høyest "fordi det er lettere".

Hvorfor er det lettere å rekruttere skoleelever? Fordi:

- a) Skoleelever er mer "samfunnsmessig" orientert enn arbeiderungdom.
- b) De er "lettere" å aktivisere i diskusjoner.
- c) De har mer trening i å tilegna seg teore-

tisk stoff.

IKKE BARE ET HÅPLØS MEN OGSÅ FEILAKTIG LINJE
 Ei politisk linje som bygger på denna argumentasjonen er for det første politisk feilaktig fordi den vil isolere RU fra arbeiderklassen. Dette er et eksempel på revisjonisme. For det andre er linja faktisk gærrå fordi den bygger på en argumentasjon som ikke har noe med virkeligheten å gjøre.

La oss ta for oss argumentene en gang til. Til de to første: Tør virkelig noen påstå at hendelser som mordene på de spanske frihetskjemperne, frigjøringskampene rundt om i verden og f.eks. norsk valgkamp blir mindre diskutert blant arbeiderungdom enn blant gymnasiaster? I laget vårt finns det folk med erfaring både fra skoler og arbeidsplasser, og med dette som bakgrunn tør vi påstå at en sann påstand mangler enhver kontakt med virkeligheten. Dessuten har arbeiderungdommen langt lettere for å se klasseinnholdet i det som skjer, de kjenner sjøl undertrykkninga på kroppen.

Det tredje argumentet kan nok være riktig i den forstand at det er det skoleungdom driver med til daglig, men i undervisninga er det lagt opp til å lære teori for teoriens egen skyld. Mange skoleelever drar denna belastning med seg når de studerer alene, de blir "ideologi-diggere" uten evne til å se teorien i forhold til praksis. Arbeiderungdommen har ikke så mye balast av net slaget, dessuten gjør den sosiale praksisen de står oppe i at de ser nødvendigheta av å gjøre teorien om til en materiell kraft.

De argumentene vi har lagt fram er ikke bare subjektive oppfatninger, men oppsummeringer av erfaringer i forbindelse med studiesirkelarbeid.
**KJØR STUDIESIRKLER INNRETTE PÅ ARBEIDER-
 UNGDOMMEN**

Laget vårt avslutta for ei tid siden to parallelle studiesirkler, en med arne arbeiderungdom og en med skoleelever. De erfaringene vi gjorde var at arbeiderungdommen fikk en mye mer konkret forståelse for teorien, og så i langt sterkere grad nødvendigheta av å organisere seg (organisasjonsprosenta var 60% høyere på sirkelen for arbeiderungdom enn på den for skoleelever).

Derfor:

Gi parola om å sette arbeiderklassen i ledelsen et konkret innhold!

Var dristig i å verve arbeiderungdom til studiesirklene!

M. [redacted]

Svar:

Innlegget til [redacted] tar opp en viktig motsigelse i forbundet, om det er vanskeligere å rekruttere ungdom som jobber enn skoleelever. Jeg er også et stykke på vei inn i hans kritikk av revisjonistiske oppfatninger - men bare et stykke på vei. At vi har nådd særlig langt i rekrutteringa på arbeidsplassene er riktig. At ungdom i industrien har bedre forutsetninger for å gripe kommunismens analyse av klasseforholdene, er jeg også enig i. Derfor må det stilles store krav i verve-

kampanjen til de kameratene som jobber i industrien. Det er i første rekke disse som skal "dra lassene" i vervinga av unge arbeidere. Det duger ikke, som [redacted] gjør, å si at "rekrutteringa fra arbeiderklassen uteblir ... fordi rekrutteringsarbeidet blant skoleelever blir prioritert høyest..." Det er å frita kameratene som jobber fra politisk kritikk for sektarisme, menglende tiltru til massene av unge arbeidere og lav forståelse for vervingas viktighet.

M. [redacted] tar ikke uttalt stilling til prioriteringa av områdene (1 yrkesskolene, 2 gymnasene, 3 storindustrien), men det virker som om han er uenig i den. Denne prioriteringa bygger bl.a. på analysen av skolenes betydning som steder der det er en enorm konsentrasjon av ungdom fra arbeiderklassen og folket, og er etter min mening riktig for å verve stort til forbundet fra de progressive klassene. Politisk Komite brukte ingen av de argumentene [redacted] angriper da de begrunna prioriteringa i forrige Bolsjevik. Hva mener M. [redacted]?

Hvilket syn skal vi kommunister ha på massen av elever? M. [redacted] peker på endel viktige svakheter hos skoleelever som springer ut av at de står fjernt fra produksjonen, men han nevner ingen positive egenskaper ("... de blir ideologi-diggere", uten evne til å se teorien i forhold til praksis..."). Disse tendensene finns utvilsomt, særlig hos elever fra intellektuelle og bergerlige familier. Men det finns også en annen side! En stor del av elevene kommer fra proletarietet, flertallet kommer fra det arbeidende folket. Deras klassetilknøyning viskes ikke ut når de begynner på skolen. Nettopp derfor finner vi viktige bra egenskaper også blant gymnasiastene: stor sympati for revolusjonære ideer, ganske sterk anti-imperialistisk bevissthet og vilje til å kjempe mot staten. Disse egenskapene skal vi utnytte. "Skavankene" skal bli mindre åttelige gjennom tukt kamperfaring og politisk opplæring.

Til sist nevner M. [redacted] forns gode erfaringer med sirkel med arbeidere og tilsvarende dårlige fra en sirkel med elever. Sann som han legger den fram, synes jeg det er lite å lære. M. [redacted] kunne fortelle hvordan man kan drive sirkel med arbeidere med så bra resultat, og analysert hvorfor vi gjorde et dårlig arbeid på sirkelen med elever. Eller mener M. [redacted] elever er så "småborgelige" at resultatet måtte bli dårlig?

Politisk Komite har reist parolen om å drive vervekampanjen for fullt overalt der vi er organisert (og på mange nye plasser). Det betyr etter min mening at vi skal styrke vervinga både på arbeidsplasser og på skoler, og kritisere sektarismen på begge plasser. M. [redacted]s innlegg peker etter min mening i retning av å legge liten vekt på vervekampanjen på skolene, underlåg våre arbeideres ansvar i kampanjen og opphøye feil på skolene til "nødvendighet". På den måten kan vi ikke oppfylle det kravet partiet har stilt oss: å fordoble organisasjonen raskt.